

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/71/2022
Identifikačné číslo spisu:	2517202214
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2517202214.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovéj v spore žalobcu Bytové družstvo so sídlom v Trnave, Trnava, Ludvika van Beethovena 26, IČO: 00 175 480, zastúpeného advokátskou kanceláriou UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Mliekárenská 2, IČO: 36 662 291, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 14C/21/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany rozsudkom č. k. 14C/21/2017-500 zo dňa 13. augusta 2020 rozhodol nasledovne:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie 346,62 eura a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 346,62 eura od 27. júna 2016 do zaplatenia zastavuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 71,74 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 71,74 eura od 27. júna 2016 do zaplatenia, do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd žalobu vo zvyšnej časti o zaplatenie 294,50 eura a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 294,50 eura od 27. júna 2016 do zaplatenia, zamietá.

IV. Súd určuje, že ustanovenie bodu 5.5 zmluvy o termínovanom úvere č. 06/093/08 zo dňa 16. decembra 2008 v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného Bankou, alebo zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou Bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú

zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi“, je neprijateľnou podmienkou a je neplatné.

V. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 79,86 %.

1.1. Právne prvoinštančný súd vec posúdil podľa ust. § 52 ods. 1 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 488, § 489, § 497 Občiansky zákonník (ďalej aj len „OZ“), § 8b ods. 1 účinného do 31. októbra 2018, § 9 ods. 7 účinného od 01. novembra 2018 zák. č. 182/1993 Z. z. (ďalej aj len „ZoVB“), s použitím procesných ustanovení § 290 a § 298 ods. 1 CSP.

1.2. Skutkovo súd vychádzal z toho, že vlastníci bytov v bytovom dome č. 365 Vrbové, zastúpení Bytovým družstvom so sídlom v Trnave a žalovaná ako banka (v tom čase Dexia banka Slovensko a.s.) uzavreli zmluvu o termínovanom úvere č. 06/093/08, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť klientovi úver vo výške 999 000 SKK (33.160,72 eura) za účelom vybudovania plynovej kotolne v bytovom dome. Úročenie bolo dojednané v odseku 2.2.4. zmluvy, keď celková reverzibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného EURIBOR plus úrokové rozpätie 1,75 % p.a. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného Bankou, alebo zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou Bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“ Z listu Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 01. decembra 2011 adresovaného žalobcovi vyplýva, že ním banka žalobcovi oznamuje, že v súvislosti s bodom 5.5. úverovej zmluvy pristúpila k zmene úrokového rozpätia na 2,5 % p.a., ktorá zmena bude realizovaná odo dňa 05. decembra 2011 s tým, že celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného EURIBORU + 2,5 % p.a.

1.3. Súd uplatnil sudcovskú koncentráciu a neprihliadal na neskoro vznesené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany žalobcu, a to nedoručenie oznámenia o zmene úrokovej sadzby žalobcovi, tvrdenia o jeho dodatočnom vyhotovovaní a tvrdenia o kontraktačnom procese pri uzatváraní úverovej zmluvy a prvýkrát prednesené skutkové tvrdenia žalovanej - informovanie správcu osobne o zvýšení úrokových sadzieb, tvrdenie o individuálnom dojednaní zmluvnej podmienky čl. 5.5., o zasielaní návrhu zmluvy žalobcovi na pripomienkovanie a jej pripomienkovanie a dopĺňanie žalobcom. V súvislosti s uvedeným súd neprihliadal na všetky žalobcom a žalovanou na pojednávaní dňa 13. augusta 2020 vznesené návrhy na vykonanie dokazovania, vrátane navrhnutých výsluchov svedkov a predložených listín - oznámení a zápisníc.

1.4. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou považoval za vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. K uvedenému záveru dospel okresný súd z dôvodu, že predmetnú úverovú zmluvu uzavrel so žalovanou správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB. Výslovil, že dlžníkmi z takto uzavretej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome. Správca pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy konal v mene vlastníkov a na ich účet. Práva a povinnosti z uzavretej úverovej zmluvy vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov, pričom je teda možné dôjsť k záveru, že kým žalovaná ako banka pri jej uzatváraní konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome pri obstarávaní úveru za účelom vybudovania plynovej kotolne v bytovom dome v rámci svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti nekonali. To, že za vlastníkov v rámci zákonného splnomocnenia konal správca, ich postavenie sa nezmenilo, sú subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu.

1.5. Súd prvej inštancie vyslovil, že medzi stranami nebolo sporné, že pri pôvodnom úrokovom rozpätí by žalobca za obdobie od 21. júla 2014 do 20. mája 2016 zaplatil na úrokoch celkovo sumu 186,88 eura, pričom po vykonaní zmeny úrokového rozpätia za obdobie od 21. júla 2014 do 20. mája 2016 skutočne zaplatil na úrokoch žalovanej sumu 258,62 eura. Nárok žalobcu uplatnený ako úroky za obdobie od 20. novembra 2011 do 20. júna 2014 v celkovej výške 294,50 eura a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 294,50 eura od 27. júna 2016 do zaplatenia zamietol ako premlčaný. V časti o zaplatenie sumy 71,74 eura vrátane príslušenstva žalobe vyhovel, pretože ustanovenie bodu 5.5. zmluvy vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatné ustanovenie zmluvy o termínovanom úvere (§ 298

CSP).

1.6. Súd dospel k záveru, že ustanovenie zmluvy v bode 5.5. pripúšťa rôzny výklad a umožňuje uplatniť svojvôľu žalovanej - banky pri jednostrannej zmene úrokovej sadzby, a tým výrazne znevýhodniť vlastníkov bytov ako spotrebiteľov. Predmetné ustanovenie zmluvy je neurčité, pričom jeho neurčitosť spočíva v skutočnosti, že používa pojem „miera rizika klienta“, ktorý nie je v zmluve jasne definovaný a vysvetlený, čo potvrdila vo svojom vyjadrení aj žalovaná. Túto neurčitosť nie je možné odstrániť výkladovými pravidlami stanovenými v § 35 ods. 2 OZ. Neumožňuje spotrebiteľom alebo správcovi, ktorý koná v ich mene a na ich účet, predpokladať obsah zmien úrokovej sadzby, ktoré môžu nastať v budúcnosti, pričom zmluva im ukladá výslovne povinnosti prispôsobiť svoje správanie tak, aby túto „mieru rizika“ na svojej strane znížili, prípadne aspoň nezvýšili. Takéto ustanovenie je neprijateľnou podmienkou, nakoľko je v priamom rozpore s ust. § 53 ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka, a teda umožňuje žalovanej ako dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, nakoľko dôvod, pre ktorý môže žalovaná k takejto zmene jednostranne pristúpiť, je v zmluve vymedzený len neurčito, resp. príkladmo odkazuje na skutočnosti, s ktorými môže takáto zmena miery rizika súvisieť uvedením slovného spojenia „predovšetkým“, z čoho je možné vyvodiť, že nie „výlučne“. Nakoľko žalovaná individuálne dojednanie predmetného bodu zmluvy netvrdila včas, na jej neskoršie tvrdenia súd neprihliadal a dospel k záveru, že bod 5.5. úverovej zmluvy nebol individuálne dojednaný. Dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednania určitej zmluvnej podmienky zaťažuje žalovanú ako dodávateľa, a tá si v tomto smere nesplnila včas ani povinnosť tvrdenia, z čoho pri uplatnení sudcovskej koncentrácie rezultoval záver o nepreukázaní individuálneho dojednania predmetnej zmluvnej podmienky.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov II., III., IV., V. potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania.

2.1. Skonštatoval, že predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z rozsahu a dôvodov odvolania uplatnených tak žalobcom ako aj žalovanou, bolo posúdiť správnosť procesného postupu, skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že v časti o zaplatenie sumy 71,74 eura s príslušenstvom je dôvodné žalobe vyhovieť (výrok II.), že v časti o zaplatenie 294,50 eura s príslušenstvom je potrebné žalobu zamietnuť (výrok III.) a že zároveň bolo dôvodné vo výroku IV. určiť označenú zmluvnú podmienku za neprijateľnú a neplatnú, a nadväzne vo výroku V. rozhodnúť o pomernej náhrade trov konania žalovanej. Výrok I. o čiastočnom zastavení konania v časti o zaplatenie 346,62 eura s príslušným úrokom z omeškania v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby nebol odvolaním žiadnej zo strán napadnutý, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

2.2. K odvolacím argumentom žalobcu uzavrel, že námietka premĺčania bola žalovanou uplatnená účinne a zamietnutie žaloby v premĺčanej časti v rozsahu výroku III. bolo dôvodné.

2.3. K odvolacím námietkam žalovanej uviedol, že žalobca už v žalobe doručenej žalovanej tvrdil, že zmluvné podmienky v bode 5.5. a 12.1.1.1 predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky. Je pritom nerozhodné, že nenavrhol priamo v petite žaloby určiť vo výroku rozsudku tieto zmluvné podmienky za neprijateľné, keďže súd tak podľa § 298 CSP mohol urobiť ex offo. Dôkazné bremeno na preukázanie individuálneho dojednania zmluvnej podmienky, čo by vylúčilo súdny prieskum jej neprijateľnosti (§ 53 ods. 1 OZ), pritom v zmysle § 53 ods. 3 OZ zaťažuje dodávateľa, v danom prípade žalovanú. Skonštatoval, že nemohlo byť pre žalovanú, už po oboznámení sa so žalobou, zložité rozpoznať potrebu tvrdiť a preukazovať skutočnosti týkajúce sa individuálneho dojednania zmluvných podmienok, čím nebolo splnené subjektívne kritérium pre ospravedlnenie oneskoreného predloženia dôkazov, a zároveň z tohto hľadiska nemožno hovoriť ani o právnej zložitosti sporu ako o objektívnom kritériu, ktoré by ospravedlňovalo oneskorené predloženie dôkazov. Uvedené platí o to skôr, že pred uplatnením sudcovskej koncentrácie spor prebiehal cca 4 roky a na súdoch sa vedie viac než 50 obdobných sporov. Na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré žalovaná predložila až na pojednávaní 13. augusta 2020, potom prvoinstančný súd dôvodne neprihliadol, a to aj preto, že v dôsledku potreby oboznámenia sa súdom s rozsiahlymi listinnými dôkazmi (zápisnicami z pojednávaní v iných sporoch) by sa vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania príp. vykonanie ďalších úkonov súdu. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, v spojení s argumentáciou prvoinstančného súdu k tejto otázke, odvolací súd uzatvoril, že súd prvej inštancie sa nedopustil nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnil

žalovanej uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP], ani neodňal žalovanej možnosť konať pred súdom, keď na pojednávaní dňa 13. augusta 2020 dôvodne uplatnil sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 CSP.

2.4. K námietke žalovanej ohľadom spotrebiteľského charakteru sporu uviedol, že predmetná úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1 OZ. Skutočnosť, že za vlastníkov bytov a nebytových priestorov pri kontraktácii predmetnej zmluvy na základe zákonného zmocnenia (§ 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom od 01. júla 2007 v znení novely zák. č. 268/2007 Z. z.) konal správca, nič nemení na postavení vlastníkov ako subjektov základného hmotnoprávneho vzťahu. Výslovil názor, že bola splnená i nasledujúca podmienka cit. § 290 CSP, a to, že predmetný spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplýva, resp. súvisí s predmetnou spotrebiteľskou zmluvou. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou je potrebné považovať aj nároky z bezdôvodného obohatenia, ktoré majú pôvod v spotrebiteľskej zmluve.

2.5. S poukazom na § 53 ods. 4 písm. i) OZ súd prvej inštancie dôvodne pristúpil k posudzovaniu prípadnej neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 5.5. zmluvy, pričom dospel k záveru o neurčitosti predmetnej zmluvnej podmienky s tým, že podľa textu bodu 5.5. rozhodnutie o zmene úrokovej miery je ponechané na jednostrannom rozhodnutí žalovanej bez jasných, určitých a predvídateľných podmienok, čo zakladá zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorej dôsledkom je neprijateľnosť a neplatnosť tejto podmienky. Tieto podstatné a kľúčové závery prvoinštančného súdu ale žalovaná v odvolaní nenapadla ani ničím nespochybnila, skonštatoval odvolací súd. Zhrnúc vyššie uvedené nebola dôvodnou žiadna námietka žalovanej vo vzťahu k určeniu čl. 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku a to, že nejde o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ani že zmluva o úvere bola medzi stranami individuálne dojednaná. Žalovaná pritom v podanom odvolaní, ktorého rozsahom a dôvodmi je odvolací súd viazaný (§ 379 a § 380 CSP), vôbec nijako nenamietala závery súdu prvej inštancie o neurčitosti predmetnej zmluvnej podmienky s tým, že rozhodnutie o zmene úrokovej miery je ponechané na jednostrannom rozhodnutí žalovanej bez jasných, určitých a predvídateľných podmienok, čo zakladá zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorej dôsledkom je neprijateľnosť a neplatnosť tejto podmienky. Táto relevantná časť záverov súdu prvej inštancie, odvolaním nenamietaná, potom nepodliehala odvolaciemu prieskumu. S poukazom na uvedené k tejto časti odvolania žalovanej potom odvolací súd musel prijať záver, že určenie vo výroku IV. preskúmaného rozsudku, že ust. bodu 5.5. predmetnej zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatné, bolo dôvodné.

2.6. Vo vzťahu k uzneseniu prvoinštančného súdu, ktoré predchádzalo rozsudku č. k. 14C/21/2017-310 zo dňa 07. júna 2019 uviedol, že toto uznesenie nemalo byť vydané, pretože podmienky § 80 CSP pre zmenu žalobcu, a to prechod práv a povinností, o ktorých sa koná (z vlastníkov bytov na správcu Bytové družstvo so sídlom v Trnave na základe predmetnej zmeny ZoVB), splnené neboli. Váda predmetného uznesenia však nemala žiaden vplyv na vecnú správnosť vydaného rozsudku (§ 365 ods. 2 CSP). Ak by žalobcami zostali jednotliví vlastníci bytov, bolo by to bez vplyvu na výrok, enunciiat rozsudku by sa tým nijako nezmenil, uzavrel odvolací súd.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (v ďalšom aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila poukazom na ust. § 420 písm. f) CSP a § 421 písm. b) CSP.

3.1. Dovolačný dôvod podľa ust. § 420 písm. f) CSP má spočívať v absencii odpovede na odvolacie argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné, pretože odvolací súd ani stručne nevysvetlil prečo, ak vykonal dokazovanie listinami, ktoré mal v spise (vrátane zápisníc predložených na pojednávaní konanom dňa 13. augusta 2020) nedospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

3.2. Ďalej namietala absenciu dôvodov odklonu od vlastnej ustálenej rozhodovacej praxe, keď vo viacerých identických sporoch medzi tými istými stranami potvrdil rozsudky, podľa ktorých čl. 5.5. úverovej zmluvy nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Konkrétne poukázala na rozsudky Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. októbra 2021 sp. zn. 24Co/90/2020 a zo dňa 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/8/2021. Napadnutý rozsudok neobsahuje ani zmienku o iných sporoch ohľadom rovnakej neprijateľnej podmienky, pričom ust. § 393 ods. 3 CSP súdu takúto povinnosť ukladá. V tejto súvislosti

poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. novembra 2018 sp. zn. III. ÚS 314/2018 a nález zo dňa 21. novembra 2017 sp. zn. III. ÚS 289/2017.

3.3. Porušenia práva na spravodlivý proces sa odvolací súd mal dopustiť aj tým, že nesprávne aplikoval ustanovenia o sporoch so slabšou stranou podľa § 290 a nasl. CSP napriek tomu, že v danom prípade nešlo o spotrebiteľský spor. Nesprávne tiež vyhodnotil, že bola splnená podmienka na aplikáciu sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 ods. 2 CSP. Výslovil názor, že na prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. V konkrétnom prípade nebolo potrebné vykonanie žiadneho ďalšieho úkonu súdu ani nariadenie ďalšieho pojednávania; žalovaná totiž poukázala na zápisnice, teda listiny, ktoré súdu predložil žalobca a súd ich teda mohol a mal vykonať ako dôkazy, v dôsledku čoho nebol dôvod na aplikáciu sudcovskej koncentrácie konania.

3.4. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP mal podľa dovolateľky spočívať aj v tom, že odvolací súd nezrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým došlo ku zmene pôvodných žalobcov, ktorých okruh bol ustálený, na správcu bytového domu napriek tomu, že sám dospel k záveru, že takéto rozhodnutie nebolo správne. Nesúhlasila s odôvodnením odvolacieho súdu, že toto uznesenie nemalo žiaden vplyv na rozsudok.

3.5. Dovolateľka uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia týchto, v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nevyriešených právnych otázok, ktoré odvolací súd nesprávne právne posúdil: 1/ či je spor medzi bankou a správcom bytového domu ohľadom nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere spotrebiteľským sporom podľa § 290 a nasl. CSP, 2/ či je zmluva o úvere medzi bankou a správcom bytového domu, ktorý koná v mene vlastníkov bytov pri výkone správy bytového domu, spotrebiteľskou zmluvou.

3.5.1. Na zdôvodnenie dovolania, po opise skutkových zistení a zopakovaní vybraných častí odôvodnení rozsudkov nižších súdov žalovaná uviedla, že v predmetnej veci nejde o spotrebiteľský spor podľa § 290 a nasl. CSP, pretože v ňom nevystupuje spotrebiteľ ako fyzická osoba. V spore vystupujú dva rovnocenné subjekty - žalovaná ako banka a žalobca ako správca bytového domu, teda profesionál, ktorý má v zmysle § 24a ZoSU právo uzatvárať v mene a na účet vlastníkov bytov zmluvy o úvere poskytované týmto vlastníkom, vykonávať v ich mene práva a povinnosti a prijímať plnenia. Dôvodila, že spotrebiteľský spor je len spor, ktorý je vedený medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pričom právnická osoba sa za spotrebiteľa nepovažuje (§ 52 ods. 4 OZ). V nadväznosti na tento záver považovala za nesprávne, ak súd ex lege podľa 298 CSP určí v spore medzi bankou a správcom neprijateľnosť zmluvných podmienok.

3.5.2. Vo vzťahu k druhej dovolacej otázke dovolateľka uviedla, že v konkrétnom prípade išlo o úver poskytnutý vlastníkom bytov v bytovom dome, zmluva bola však uzavretá so správcom - profesionálom, ktorý konal v mene vlastníkov a na ich účet, preto úverová zmluva bola uzavretá fakticky medzi dvoma profesionálmi. Nejde preto o zmluvu spotrebiteľskú s odkazom na znenie § 52 ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o zodpovednosť za obsah zmluvy argumentovala, že zaň zodpovedá správca a odkázala na R 78/2021.

4. Žalobca navrhol dovolanie odmietnuť. Mal za to, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je dôvodný, nakoľko ustálená rozhodovacia prax sa týka rozhodnutí najvyššieho súdu, a nie odvolacieho súdu (3Cdo/6/2017). Pokiaľ žalovaná poukazuje na iné rozhodnutia súdov, rozdiel je v individuálnom dojednaní, ktoré však v prejednávanej veci preukázané nebolo. Mal za to, že rozhodnutie je dostatočne odôvodnené aj vo vzťahu k namietanej aplikácii § 290 a nasl. CSP ako aj § 153 CSP. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nesprávneho uznesenia o zmene žalobcov poukázal na rozhodnutia II. ÚS 428/2019 a II. ÚS 302/2019. Nastolené právne otázky považoval za nepodstatné a nesprávne naformulované, ktoré podsúvajú len ďalší experiment a posúdenie najvyššiemu súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania pričom zistil, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

6. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodila z § 420 písm. f) CSP a svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 420 f) CSP založila na tvrdení o absencii riadneho odôvodnenia, a to absenciou odpovede na odvolacie argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné, pretože odvolací súd ani stručne nevysvetlil prečo, ak vykonal dokazovanie listinami, ktoré mal v spise (vrátane zápisníc predložených na pojednávaní konanom dňa 13. augusta 2020), nedospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

7. Súd prvej inštancie v bodoch 34. až 37. rozsudku výslovne uviedol, že „Žalobca a žalovaná na pojednávaní dňa 13. augusta 2020 predniesli nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, na ktoré súd s poukazom na ust. § 153 ods. 1 a 2 CSP neprihliadal. Uvedené sa týkalo na strane žalovanej prvýkrát prednesených skutkových tvrdení - informovanie správcu osobne o zvýšení úrokových sadzieb, tvrdenie o individuálnom dojednaní zmluvnej podmienky čl. 5.5, zasielaní návrhu zmluvy žalobcovi na pripomienkovanie a jej pripomienkovanie a dopĺňanie žalobcom. Súd neprihliadol na všetky žalobcom a žalovanou na pojednávaní 13. augusta 2020 vznesené návrhy na vykonanie dokazovania vrátane výsluchu svedkov a predložených listín“. Odvolací súd sa v bodoch 89. až 104. rozsudku podrobne zaoberal odvolacou námietkou žalovanej týkajúcou sa aplikácie § 153 CSP, pričom správnosť postupu okresného súdu podrobne odôvodnil. Oba sudy v základnom konaní dospeli k zhodnému názoru, že dôkazné bremeno na preukázanie individuálneho dojednania zmluvnej podmienky, čo by vylúčilo prieskum jej neprijateľnosti (§ 53 ods. 1 OZ) zaťažuje dodávateľa, teda žalovanú. Žalovaná však dôkazy na preukázanie individuálneho dojednania zmluvnej podmienky predložila neskoro, preto ich súd nevykonával. Námietka dovolateľky týkajúca sa absencie riadneho odôvodnenia je preto nedôvodná.

8. K námietke o absencii dôvodov odklonu od vlastnej ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 393 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu povinnosť v odôvodnení rozhodnutia uviesť dôvody odklonu od ustálenej praxe. Za ustálenú prax v tomto prípade treba považovať aj rozhodnutia súdov v základnom konaní, pokiaľ ide o vec skutkovo a právne totožnú, ktorá je rozhodovaná určitým spôsobom stabilne; nejde teda len o ustálenú prax dovolacieho súdu [§ 241 ods. 1 písm. a) CSP]. Tento záver vyplýva aj z nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017. Dovovateľka namietala, že napriek tomu, že vo viacerých identických sporoch medzi tými istými stranami krajský súd potvrdil rozsudky, podľa ktorých čl. 5.5 úverovej zmluvy nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (konkrétne poukázala na rozsudky Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. októbra 2021 sp. zn. 24Co/90/2020 a zo dňa 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/8/2021), napadnutý rozsudok neobsahuje ani zmienku o iných sporoch ohľadom rovnakej neprijateľnej podmienky.

8.1. Vo veci Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/8/2021, kde bolo rozhodnuté v rovnaký deň ako vo veci, ktorá je predmetom dovolacieho prieskumu, bola žaloba zamietnutá preto, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že spotrebiteľia mali prostredníctvom správcu (za pomoci práva znalej osoby) možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, že úrok z úveru predstavuje cenu plnenia, v dôsledku čoho, v zmysle cit. § 53 ods. 1 OZ, vo všeobecnej rovine najmä vo vzťahu k jeho výške, neprichádza do úvahy jeho posudzovanie ako prípadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky, pričom toto dojednanie je určité a zrozumiteľné, rovnako ako dôvody jednostrannej zmeny úrokovej sadzby boli v zmluve v bode 5.5. dohodnuté zrozumiteľne a určito, pričom ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby nielen v neprospech spotrebiteľa (teda sadzbu zvýšiť). Odvolací súd potvrdil rozsudok, pričom odvolaciemu prieskumu boli na základe odvolania žalobcu podrobené závery o zrozumiteľnosti a určitosti dojednania o jednostrannej zmene úrokovej sadzby (body 94. -102.). Identická bola skutková a právna situácia aj vo veci sp. zn. 24Co/90/2020.

8.2. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vyslovil, že žalovaná individuálne dojednanie bodu zmluvy 5.5. úverovej zmluvy netvrdila včas, na jej neskoršie tvrdenia neprihliadal, v dôsledku čoho bod 5.5. úverovej zmluvy nebol individuálne dojednaný. Skonštatoval, že dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednania určitej zmluvnej podmienky zaťažuje žalovanú ako dodávateľa a tá si v tomto smere nesplnila včas ani povinnosť tvrdenia, z čoho pri uplatnení sudcovskej koncentrácie rezultoval

záver o nepreukázaní individuálneho dojednaní predmetnej zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie na základe toho pristúpil k posudzovaniu príp. neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 5.5. zmluvy, pričom dospel k záveru o neurčitosti predmetnej zmluvnej podmienky s tým, že podľa textu bodu 5.5. rozhodnutie o zmene úrokovej miery je ponechané na jednostrannom rozhodnutí žalovanej bez jasných, určitých a predvídateľných podmienok, čo zakladá zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorej dôsledkom je neprijateľnosť a neplatnosť tejto podmienky. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa podrobne v bodoch 89. až 104. odôvodnenia rozsudku zaoberal správnosťou postupu okresného súdu pri aplikácii sudcovej koncentrácie konania (§ 153 CSP). Za nedôvodnú považoval námietku žalovanej vo vzťahu k určeniu čl. 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že nejde o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a že zmluva o úvere bola medzi stranami individuálne dojednaná. Súčasne v bode 121. uviedol, že žalovaná nenamietala závery súdu prvej inštancie o neurčitosti predmetnej zmluvnej podmienky s tým, že rozhodnutie o zmene úrokovej miery je ponechané na jednostrannom rozhodnutí žalovanej bez jasných, určitých a predvídateľných podmienok, čo zakladá zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorej dôsledkom je neprijateľnosť a neplatnosť tejto podmienky. Pre nedostatok odvolacích námietok túto, podľa názoru odvolacieho súdu relevantnú časť záverov súdu prvej inštancie, nepodrobil odvolaciemu prieskumu.

8.3. Princíp právnej istoty vyjadrený v článku 2 CSP chráni hodnotu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a zabezpečuje strane jej legitímne očakávanie, že jej spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa jej spor s prihliadnutím na prípadné skutkové osobitosti rozhodne inak, má právo na dôkladné odôvodnenie odklonu. Princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí však nemožno vnímať absolútne. V danom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým súd prvej inštancie posúdil zmluvné dojednanie 5.5. úverovej zmluvy opačne ako súdy rovnakého stupňa v obdobných veciach, avšak odvolací súd mal svoj odvolací prieskum obmedzený dôvodmi odvolania. Svoje rozhodnutie v dôsledku toho založil len na závere, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je v úplnej zhode so závermi vyslovenými v namietaných iných rozhodnutiach a že zmluva o úvere nebola medzi stranami individuálne dojednaná, ktorý záver však vyplynul len v tomto konaní v dôsledku nečinnosti žalovanej. Iné závery odvolací súd v dôsledku absencie odvolacích námietok nevyslovil, a preto sa nemohol ani odkloniť od iných rozhodnutí, v ktorých bol zaujatý názor o prijateľnosti/neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v čl. 5.5. úverovej zmluvy. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania vyplýva, že strana musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky námietky, už v prvoinštančnom konaní.

9. Za zmätočnosťnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolateľka označila skutočnosť, že odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenia § 290 a nasl. CSP o sporoch so slabšou stranou napriek tomu, že v danom prípade nešlo o spotrebiteľský spor. Vychádzajúc z namietaného dovolateľka cez zmätočnosťnú vadu namieta nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom (právnou otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie nielen otázka hmotnoprávna, odvíjajúca sa od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ale i procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení), odôvodňované § 420 písm. f) CSP, čo je ale v zásade vylúčené (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). Aj podľa názoru ústavného súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP

(I. ÚS 61/2019).

10. Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, že nebol dôvod na aplikáciu sudcovej koncentrácie konania podľa § 153 ods. 2 CSP s odôvodnením, že na prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu; v konkrétnom prípade však nebolo potrebné vykonanie žiadneho ďalšieho úkonu súdu ani nariadenie ďalšieho pojednávania, pretože len poukázal na zápisnice, teda listiny, ktoré súdu predložil žalobca; súd ich teda mohol a mal vykonať ako dôkazy.

10.1. Účelom sudcovej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi, pretože nie je žiadateľné, aby strana sporu predkladala skutkové

tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré nie je včasné, je definované v § 153 ods. 1 druhej vete CSP. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Ustanovenie § 153 ods. 2 a 3 CSP zakotvuje sankciu za to, že strana sporu nesplnila povinnosť uloženú v § 153 ods. 1 CSP. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť (nepriзнаť mu procesnoprávne účinky).

10.2. Dovolací súd konštatuje, že v prejedanej veci súdy v základnom konaní uplatnili sudcovskú koncentráciu, ich postup bol v súlade s § 153 CSP.

11. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP mal podľa dovolateľky spočívať aj v tom, že odvolací súd nezrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým došlo ku zmene pôvodných žalobcov, ktorých okruh bol ustálený, na správcu napriek tomu, že sám dospel k záveru, že takéto rozhodnutie nebolo správne. Nesúhlasila s odôvodnením odvolacieho súdu, že toto uznesenie nemalo žiaden vplyv na rozsudok.

11.1. O naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť preto hodnotené v kontexte celého konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. Konanie musí vykazovať znaky spravodlivosti ako celok, nestačí jedna izolovaná vada na to, aby dovolanie bolo dôvodné a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje bude dovolanie dôvodné vždy.

11.2. Procesné uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým došlo ku zmene pôvodných žalobcov - vlastníkov bytov na správcu bytového domu, nebolo správne, toto konštatoval aj samotný odvolací súd. Pre porušenie práva na spravodlivý proces žalovanej by musela byť splnená aj podmienka, že nesprávne posúdenie splnenia podmienok uvedených v § 80 CSP malo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd skonštatoval (v bode 140. rozsudku), že vada predmetného uznesenia nemala žiaden vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, pretože, ak by zostali žalobcami jednotliví vlastníci bytov, enunciatívne rozsudku by sa nijako nezmenil. Dovolací súd zdôrazňuje, že vlastníci bytov ako aj správca bytového domu majú vecnú legitímáciu v sporoch týkajúcich sa správy bytového domu (por. aj nález ÚS SR II. ÚS 302/2019), to znamená, že nesprávne procesné uznesenie súdu prvej inštancie nebolo spôsobilé zasiahnuť do práva na spravodlivý proces žalovanej.

12. Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených vadu podľa § 420 písm. f) CSP nezistil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

13. Otázkou relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Dovolateľka za takúto otázku označila dve otázky: 1/ či je spor medzi bankou a správcou bytového domu ohľadom nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere spotrebiteľským sporom podľa § 290 a nasl. CSP, 2/ či je zmluva o úvere uzavretá medzi bankou a správcou bytového domu, ktorý koná v mene vlastníkov bytov pri výkone správy bytového domu, spotrebiteľskou zmluvou.

13.1. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Uvedené hľadisko je rozhodujúce pre materiálne posúdenie povahy spotrebiteľskej zmluvy, ktorú možno z tohto dôvodu nazvať aj zmluvou orientovanou na subjekty. O spotrebiteľskú zmluvu ide iba v prípade, ak ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, pretože z uvedeného vyplýva, že spotrebiteľ do právneho vzťahu vstupuje s cieľom obstarat', resp. získať tovary a služby pre svoju osobnú spotrebu alebo pre potreby svojej domácnosti a členov rodiny. Je to charakter spotrebiteľa ako zmluvnej strany a účastníka právneho vzťahu, ktorý má zásadný právny význam aj pre účelové určenie obsahu a zamerania právneho vzťahu smerom k zabezpečovaniu osobných potrieb. Je zrejmé, že súčasne musí byť splnená podmienka zmluvnej účasti tak spotrebiteľa, ako aj dodávateľa. O spotrebiteľskú zmluvu pôjde aj v prípadoch, keď do spotrebiteľského záväzku vstupuje spotrebiteľ, ktorý je zo zákona zastúpený kvalifikovanou osobou ako zástupcom pre prípad dojednania konkrétnych služieb a tovarov a ich dodávky a pod. Takýmto prípadom je aj správca bytového domu, ktorý vychádzajúc zo zmocnenia udeleného vlastními bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, dojednáva konkrétne zmluvné podmienky dodávky a odberu tovarov a služieb v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov.

13.2. Pozícia správcu je zakotvená aj v § 8b zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom od 01. júla 2007, ďalej len „BytZ“, (ktoré znenie bolo účinné aj v čase uzavretia úverovej zmluvy). Správca vystupuje v pozícii priameho zástupcu vlastníkov a koná v mene vlastníkov. Správca síce koná samostatne vo veciach zariadenia záležitostí bytového domu, môže však konať len v mene vlastníkov, čo znamená, že aj zmluvy, ktoré uzatvára, neuzatvára vo svojom mene, ale v mene vlastníkov. Správca pri uzatváraní zmlúv nevystupuje ako účastník týchto zmlúv (ako zmluvná strana), pretože plnenia zo zmlúv nie sú poskytované správcovi, teda nie sú realizované v jeho prospech, ale sú realizované v prospech jednotlivých vlastníkov bytov či nebytových priestorov. Práva a povinnosti z tejto zmluvy vznikajú vlastníkom bytov. Tomuto výkladu neodporuje ani § 8b ods. 3 BytZ, na ktorý odkazuje aj dovolateľ, pretože tento upravuje vzťah medzi správcom a vlastními, ktorý je založený zmluvou o výkone správy. Správnosť toho záveru vyplýva aj z následnej právnej úpravy (ktorá sa však na posudzovanú zmluvu ešte nevzťahuje) § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorá zaviedla špeciálny režim pre úvery poskytované bankami alebo pobočkami zahraničných bánk vlastníkom bytov alebo nebytových priestorov zastúpených správcom alebo spoločenstvom vlastníkov, účelom ktorých je oprava alebo údržba bytového domu (§ 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch).

13.3. V prejednávanej veci bola uzavretá zmluva o termínovanom úvere č. 03/093/08 dňa 16. decembra 2008 medzi Dexia bankou, a.s. (právny prechodca žalovanej) a vlastními bytov v bytovom dome na ul. X. K. č. súp. XXX, Obec H. zapísaného na LV č. XXXX k. ú. H., Správa katastra Piešťany, ktorých menný zoznam tvorí prílohu č. 1 zmluvy. Vlastníci bytov boli zastúpení svojim správcom Bytovým družstvom so sídlom v Trnave (žalobcom). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 999 000 SKK na vybudovanie plynovej kotolne v bytovom dome. Ide teda o zmluvu spotrebiteľskú.

14. Z definície spotrebiteľského sporu podľa § 290 CSP vyplývajú dva rozhodujúce predpoklady na to, aby v konaní mohli byť uplatnené ustanovenia § 290 až 300 CSP. Prvým predpokladom je, že ide o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom a druhým predpokladom je, že ide o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo spor so spotrebiteľskou zmluvou súvisiaci. Citované zákonné ustanovenia sú použiteľné na spory o individuálnom nároku dodávateľa voči spotrebiteľovi alebo spotrebiteľa voči dodávateľovi. Za spotrebiteľský spor považuje právna veda aj prax spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napríklad či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázky výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia a iné. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné.

14.1. Predmetom konania v danom prípade je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovanou z plnenia z úverovej zmluvy, majúcej charakter spotrebiteľskej zmluvy (viď bod 11.), ktorá obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku (bod 5.5.). Ide o nárok vlastníkov bytov, za ktorých koná ich správca ako priamy zástupca (§ 8b BytZ), teda spotrebiteľov, uplatnený voči banke ako právnomu nástupcovi subjektu, ktorý im úver poskytol, v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, teda

dodávateľovi. Súd v základnom konaní preto správne aplikovali ustanovenia § 290 až 300 CSP.

15. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľkou nastolené dovolacie otázky spĺňajúce kritériá prípustnosti dovolania súdy nižších inštancií právne posúdili správne. Znamená to, že dovolanie žalovanej je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, avšak nie je dôvodné. Dovolací súd, ktorý je prísne viazaný dovolacími dôvodmi v rozsahu ako ich nastavila dovolateľka, dovolanie zamietol s poukazom na § 448 CSP.

16. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP vznikol voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.